

Enkeltheder. Jeg skal kun fremsætte nogle Bemærkninger om enkelte Hovedpunkter.

Med Hensyn til Princippet de faste Takster tror jeg, at Fordelene derved er store, og Ønsket om at faa det indført er da ogsaa blevet almindeligt; selv jeg kan fuldt ud tiltræde dem, idet jeg tror, at Fordelene er større end Ulemperne. Men jeg kan dog ikke undlade at gøre en Bemærkning, hvad for Resten den højtærede Indenrigsminister ogsaa gjorde, om de store Vanskeligheder, det har at faa fastsat Takster, der kan passe under alle Forhold. Der kan være forskellige Forhold til Stede, ogsaa indenfor ret snævre Omraader, der gør, at det vilde være godt, om de kunde varieres noget. De Forhandlinger, der har fundet Sted, siden Lovforslaget i Januar blev forelagt i det høje Folketing, saavel paa Rigsdagen som udenfor, vidner ogsaa om, at det er vanskeligt at fastsætte disse Beløb. Som den højtærede Indenrigsminister ogsaa har bemærket, fremtræder Lovforslaget nu paa dette Punkt i en noget anden Form, end da det først blev forelagt. Jeg tror, at det Resultat, man nu er kommet til, vil være forsvarligt, havd enten man ser paa det fra den ene eller den anden Side. Jeg er i alt Fald glad ved een Ting i Lovforslaget, nemlig at det nu er bestemt, hvilken Skala de enkelte Kommuner skal benytte, i Stedet for, at de tidligere selv har haft Valget mellem de forskellige Skalaer. Det tror jeg kunde give Anledning til flere uheldige Forhold. Jeg er derfor glad ved den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet paa dette Punkt.

En anden Hovedændring, som det foreliggende Lovforslag byder paa i Modsætning til Alderdomsunderstøttelsesloven; er, at en mindre Indkomst og Formue nu ikke længere er en Hindring for at faa Aldersrente. Hensigten med denne Ændring tænker jeg, vi alle sammen er klar over, og den kan vi sikkert ogsaa alle tiltræde. Det er Ønsket om at animere og styrke den naturlige Trang, der er til Stede til at samle sig en Reserve til sine gamle Dage. Denne Tanke er sikkert god og rigtig, men ogsaa paa dette Omraade gælder det, at det ikke er saa let at fastsætte Grænserne. Jeg mener imidlertid, at der her er fastsat en Skala, som ikke gør Grænserne for skarpe, men som paa en heldig Maade animerer til Selverhverv saa længe som muligt, saa jeg kan i det hele taget billige de Tal og Grænser, Lovforslaget har fastsat. Det udelukker imidlertid ikke, at der ogsaa paa dette Omraade kan opstaa Betænkeligheder, og man hører undertiden, at der ude omkring i

Landet findes en Del Betænkeligheder, idet man er bange for, at for mange vil kunne komme ind under Loven, saaledes at de økonomiske Byrder vil blive saa store for mange Kommuner, at de bliver trykkende, og at en hel Mængde yngre Medborgere og Skatteydere med en større Forsørgerbyrde vil blive forholdsvis ringere stillet end dem, der nyder Aldersrenten. Jeg glæder mig imidlertid over det Fremskridt, der ligger deri, at den, der har sparet noget sammen til sine gamle Dage, eller som vedbliver at fortjene noget til sit Ophold, ikke alene faar Glæde deraf, men ogsaa Fordel deraf, thi paa det Punkt har den gamle Alderdomsunderstøttelseslov en Svaghed. Men jeg er ikke blind for, at Lovforslaget kan føre til saadanne Forhold, som jeg før nævnte, og det er maaske ikke uden Grund, at det fremkalder nogen Betænkelighed.

Et tredje Omraade, hvor Lovforslaget afviger fra det bestaaende, er med Hensyn til den Aldersgrænse, der berettiger til Aldersrente, idet den er foreslaaet sat op til 65 Aar mod 60 Aar i den gamle Lov. Om dette Punkt var der, som den højtærede Indenrigsminister ogsaa har bemærket, en Del Forhandling i det andet høje Ting, og der blev rejst en Del Kritik derimod. Jeg finder imidlertid af flere Grunde, at denne Forhøjelse af Aldersgrænsen er baade rigtig og forsvarlig. For det første kan det nok siges, at flere Forhold bevirker, at Arbejdsevnen holder sig noget længere nu end tidligere. For Mændenes Vedkommende i alt Fald er det en Kendsgerning, at Arbejdstiden er kortere, og Arbejdets Art er paa mange Omraader ogsaa mindre opslidende; tillige er de hygiejniske Forhold baade paa forskellige indelukkede Arbejdspladser og i Hjemmene sikkert bedre end tidligere. For det andet er Aldersgrænsen højere i andre Lande, som er kommet bagefter. Indenrigsministeren har allerede gjort nogle Bemærkninger derom og godtgjort det; England begyndte saaledes først ved 70 Aars Alderen, Sverige ved 67 Aars Alderen o. s. v. For det tredje maa jeg maaske ogsaa drage en Sammenligning med Statens Tjenestemænd, som først kan gaa af med Pension ved 65 Aars Alderen, naar særlige Forhold er til Stede. For det fjerde kan man nævne Erfaringerne fra den nu gældende Alderdomsunderstøttelseslov, idet denne ikke er blevet benyttet i nogen særlig Grad, før Folk har været 65 Aar. Naar saa dertil kommer, at der holdes en Ventilaaen for dem, der af særlige Grunde trænger til Aldersrente, inden de bliver 65 Aar,